

Γιατί η φύση είναι τόσο όμορφη κάποιες μέρες

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Μαρία Λουπίδου](#)

Ενάμιση μήνα πριν η Μαριάννα μπήκε στο χειρουργείο. Μεταφέρθηκε από την πόλη της στην Θεσσαλονίκη και μπήκε εσπευσμένα στην νευροχειρουργική του πανεπιστημιακού για να αφαιρεθεί η κύστη από την παρεγκεφαλίδα. Από εκείνη την μέρα ξεκίνησε να λάμπει ο χρυσός που έκρυβε μέσα της και στους γύρω της.

Είχαν προηγηθεί χειμωνιάτικοι μήνες με πονοκεφάλους και ζαλάδες που πίστευε ότι οφειλόταν στο διάβασμα για το μεταπτυχιακό ή για τα φροντιστήρια ξένων γλωσσών που έκανε, η για τις μεταφράσεις στον εκδοτικό οίκο για τον οποίο εργαζόταν. Στις αρχές του καλοκαιριού όμως ήταν έντονοι οι πονοκέφαλοι και όταν είδε να πέφτουν από τα χέρια της πράγματα και να χάνει την ισορροπία της κατάλαβε πως οι γιατροί έπρεπε να ψάξουν βαθύτερα. Η αντίδραση των γιατρών ήταν άμεση. Τόσο άμεση που το ένα βράδυ έστειλε ένα μήνυμα στις φίλες της πως , ευτυχώς βρέθηκε αυτό που την ταλαιπωρούσε και θα χειρουργηθεί και το άλλο πρωί μπήκε στο χειρουργείο.

Όταν έφτασα στο νοσοκομείο, ως αδελφή φίλης της που βρέθηκε κοντά, έψαχνα να βρω έξω από το χειρουργείο την μητέρα της χωρίς να την έχω συναντήσει ποτέ πριν. Ούτε την Μαριάννα είχα δει ποτέ πριν. Δεν ήξερα τίποτε γι αυτήν. Η γνωριμία μας ξεκίνησε βαθιά και ουσιαστική, μέσα από τις αντιδράσεις της μητέρας της που 11 ώρες περίμενε την έξοδο της μικρής της κόρης από το χειρουργείο, ενώ από την ίδια εκείνη στιγμή άρχιζε η δική της αναγέννηση.

Γνώρισα την Μαριάννα μέσα από τις αφηγήσεις της μητέρας της που γνώριζε και η ίδια διαφορετικά αυτή τη φορά το παιδί της. Στις ατελείωτες ώρες της αναμονής έξω από την εντατική, κι ενώ η 28 άχρονη Μαριάννα πάλευε με ανοιχτές πληγές στο κεφάλι, πυρετό από λοίμωξη που προκλήθηκε στο νοσοκομείο και ένα σωρό άλλους παράγοντες με την ψυχή της, η μητέρα της για πρώτη φορά είδε καθαρά τον τρόπο που ανδρώθηκε και ετοιμάστηκε η γενναία και όμορφη αυτή ψυχή για να φτάσει γρήγορα στον ουρανό.

Μετά από δέκα μέρες στην εντατική η Μαριάννα βγήκε σε δωμάτιο. Είχε τραχειοστομία και είχε υποστεί άλλα δυο χειρουργεία. Δεν μπορούσε να μιλήσει εξαιτίας της τραχειοστομίας και η εγχείριση στην παρεγκεφαλίδα μείωσε την κίνηση της μόνο στην αριστερή πλευρά. Δεν μπόρεσε να γράψει αλλά τα μάτια της έλαμπαν. Όταν μπήκα να την δω φανταζόμουν μια κοπέλα απελπισμένη αλλά είδα μάτια που γελούσαν μέχρι το βάθος της ψυχής. Της έλεγα ότι είμαι η αδελφή της φίλης της, ότι είναι γενναία πολύ και ότι η προσευχή της είναι πολύ δυνατή τώρα. Επικοινωνούμε τόσο καλά χωρίς καμία λέξη να έχει αρθρωθεί από την μεριά της

ενώ η μητέρα της μου χαίδευε συνεχώς την πλάτη αφού και σε αυτήν επιτρεπόταν να αγγίξει ελάχιστα το παιδί της από τον φόβο των μικροβίων. Όταν σήκωσε το χέρι και με χαιρέτησε ένιωσα σαν να άνοιξε για λίγο ο ουρανός.

Η μητέρα της έψαχνε να βρει τι ευχαριστεί το παιδί της και της έβαζε να ακούσει “εκκλησία», μετά έφτασε στα χέρια της ένα βιβλιαράκι με τους ύμνους του Αγίου Νεκταρίου στην Παναγία και ξεκίνησε να της διαβάζει από εκεί. Σιγά σιγά άρχισε να αντιλαμβάνεται πως το παιδί της ζούσε για πολλά χρόνια και συνέχιζε να ζει μια πνευματική ζωή παράλληλη και σταθερή που τροφοδοτούσε την ύπαρξή του.

“Δεν ξέρω πότε έγινε αυτό αλλά ξέρω πως η Μαριάννα νήστευε, κοινωνούσε, προσευχόταν, εξομολογούνταν και προετοιμαζόταν”. Ούτε πριν το χειρουργείο είχε μιλήσει ποτέ η Μαριάννα, ούτε μετά μίλησε. Τα έλεγε όμως όλα η ζωή της. Όταν επιτρεπόταν να μπω στο δωμάτιο και να την δω ένιωθα πως θέλω να σκύψω και την φιλήσω στο χέρι που φαινόταν κάτω από το άσπρο σεντόνι όπως ακριβώς με τις εικόνες των αγίων. Αυθόρμητα πλησίαζα και σταματούσα επειδή οι κανόνες ήταν πολύ αυστηροί εξαιτίας του κορονοϊού.

Και νέο χειρουργείο για τις πληγές που τρέχουν πύον από το κεφάλι και τον πυρετό που είναι ένδειξη λοίμωξης, και αξονικές και μέρες στην εντατική ξανά. Οι αντιδράσεις της έντονες και ξεκάθαρες όταν έβλεπε την εικόνα της Παναγίας. Τα χάδια και οι περιποιήσεις της μητέρας και της αδελφής της βάλσαμο για την δική

τους ψυχή που ήθελαν να νιώσουν την αγαπημένη ύπαρξη της.

“Ξέρεις η Μαριάννα είναι έτοιμη από πάντα γι αυτό, εμείς δεν είμαστε!” μου είπε η μητέρα της ένα απόγευμα. “Τι εννοείτε;” ρώτησα ενώ η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει από την αγωνία ενώ έβλεπα έναν άνθρωπο να διευρύνει τόσο έντονα τα όρια του νου και της ψυχής μέσα από τον πόνο. “Πριν κάποια χρόνια, η Μαριάννα μου έδειχνε φωτογραφίες από γενέθλια μιας φίλης της εδώ στην Θεσσαλονίκη και η ίδια είχε γράψει από κάτω σαν ευχή: Καλό Παράδεισο! Σκιάχτηκα! Τι είναι αυτά που γράφετε εδώ κορίτσι μου;! Τι σημαίνει αυτό;! Πως μπορείτε να το λέτε τέτοιο πράγμα που το λέμε εδώ στον τόπο μας μόνο στις κηδείες; την ρώτησα. Και τότε άρχισε να μου λέει: Μανουλίτσα κάθε φορά που κοινωνάμε στην εκκλησία την λέμε αυτή την ευχή αλλά και όταν μετράμε τα χρόνια μας στην γη μέχρι να συμπληρωθούν για να φτάσουμε στον ουρανό. Τίποτε δεν κατάλαβα τότε.” μονολογούσε η γλυκεία μάνα.

Στον ενάμιση μήνα που άντεχε η Μαριάννα προς έκπληξη των γιατρών, δούλευε παράλληλα με όλη της την ψυχή για την ψυχική καλλιέργεια των γύρω της. Όλο και περισσότεροι έκαναν προσευχή γι αυτήν. Γνωστοί ή άγνωστοι θέλανε να βοηθήσουν με όποιο τρόπο μπορούσαν την κοπέλα αυτή. Συγκεντρωνόταν σε συναυλίες , συναντήσεις και διαδικτυακές ομάδες με το όνομα της Μαριάννας που πάντα ήταν αφανής, ήσυχη, γλυκιά και αθόρυβη μεταξύ τους.

Όταν τα αναπάντητα ερωτήματα έσπαζαν το δικό μου κεφάλι και συναντούσα την μητέρα της, της ανέφερα το τάδε βιβλίο που με βοήθησε και απαντούσε: “α αυτό το έχω δει στην βιβλιοθήκη της Μαριάννας! Πολύ ωραίο που είπε ότι είναι θα το διαβάσω!” Η Μαριάννα συνέχιζε να δουλεύει χωρίς να πει ούτε μια κουβέντα. Η ήρεμη δύναμη της ψυχής της είχε τόσο έντονη ακτινοβολία που μου προκαλούσε την επιθυμία να της ζητήσω να προσευχηθεί αυτή για εμάς! Η Μαριάννα, που η λοίμωξη στο κεφάλι είχε προχωρήσει στο μπροστινό μέρος και πια δεν επικοινωνούσε με τα μάτια μαζί μας, ήταν τόσο ήρεμη και γαλήνια που σε έκανε να νιώθεις εμπιστοσύνη στον Θεό! Η μητέρα της μου είπε: “θα με νομίσει τρελή όποιος με ακούσει να μιλάω έτσι μέσα σε αυτή την κατάσταση αλλά νιώθω πως βρίσκομαι μέσα σε μια αγκαλιά!”

Έφυγε για να βρεί ξεκούραση στην θεία και μόνιμη αγκαλιά στον τέλος του Ιουλίου 2020. Η καταγωγή της είναι από ένα πανέμορφο μέρος στην Βόρεια Ελλάδα. Η φύση τόσο λαμπερή και δροσερή και ο ουρανός πορτοκαλοκόκκινος προκάλεσαν δέος και στόλισαν τα κάτασπρα ρούχα της ενώ έκαναν την κηδεία της να μοιάζει περισσότερο με αιώνια υπόσχεση για αντάμωση και “Καλό Παράδεισο!” παρά για αποχωρισμό.

<https://bit.ly/2Pck9TE>